

עין משפט נר מצוה

קפה א מיי פייג מהל
גניפה הלכה ד'
קפה ב מיי פייג מהל
גרומת אל ל'
קפה ג מיי פייג מהל
סנהדרין הל' ה סנה
לפון הם טשיפ חיימ
סמן ט טשיפ ה'
קפה ד מיי פייג חיימ
סמן לו טשיפ יח
כנשיה'
קפה ה ה ר מיי פייג מהל
סנה לחמה הל' ב
סנה עין ילי'
א ד מיי פייג מהל
לחמה הלכה ה סנה
עין מה טשיפ חיימ
סמן לו טשיפ ה'
ב ח מיי פייג סס הלכה
יא סנה ט טשיפ ה'
לחמה ט טשיפ ה'
ג נ מיי פייג סס הלכה
טשיפ סס טשיפ ג'
ד י מיי פייג מהל לחמה
הלכה ה סנה עין מה
טשיפ חיימ סמן לו
סנה ט'

נח:

מימינו טי בערה. פי' נקוטרוס מים קרומים ונחנס דקא לפרש
כן דמיי לפרש מי מערה ממע כלומר מכונסים ואין מים
חיים ולכן מים חיים ענין ואפרו אפר מקלה פירוש שעבר על דברי
תורה דכתיב (דברים ד) ראה למדמי אחכס חוקים ומשפטים מה אני
נחנס אף אחס נחנס וזה עשה
בשכר עבר על דברי תורה ומקלה
ממע לא חנפך ליה דהא לא שמעינ
מוניה היכא דענד בשכר דלא מהני
אלא אסמכתא נעלמא הוא דלא
מהני אפילו דיעבד:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר. והלך וקדשה לעצמו
מקודשת. וא"ת מה
מיושם יש כאן פשיטא? ויש לומר
דמייירי כגון דלמר השליח לאשה
בשעת קדושין פלוני שלחני לקדשן לו
ובתוך כך אמר לה הרי את מקודשת
לו והיא ידעה דקדשה לנפשיה: דל"כ
לא היתה מקודשת לו ואשמעינן חידוש
דמהו דמיתא הא דקדמא לי לזורך
משלחו קאמר קמ"ל דלא:
לקדושי

דשמואל ואיבעית אימא דכולי עלמא לית להו דשמואל והכא היינו טעמא
דדבי דקנסוהו רבנן לגנב ואיבעית אימא דכולי עלמא אית להו דשמואל
והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה דקנסוהו רבנן לבעל הבית דלא
איבעי ליה לשהויה לטיבליה "תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות
כמי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת" ואף על פי ישראל "ורמיהו: הנוטל
שכר לזון דיניו בטלים" להעיד עדותו בטלה "להזות ולקדש מימיו מי מערה
ואפרו אפר מקלה אמר אביי לא קשיא כאן בשכר הבאה ומילוי כאן בשכר
הזאה וקידוש דיקא נמי דקתני הכא במי חטאת ובאפר פרה וקתני התם
להזות ולקדש שמע מינה:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר: לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת
לשני וכן "האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא
אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת לשני בת ישראל לכהן האכל בתרומה
ומעשרו ולאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת
ואינה מקודשת בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: גמ'
האומר לחבירו צא וקדש לי תנא "מה שעשה עשוי אלא שנהג בו מנהג רמאות
ותנא דידן הלך נמי דקתני הלך ברמאות מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו
שאין לו תוכנים ומלא מועא נשכר: לפוס ולקדש. משנה היא דככותב הנוטל שכר לזון דיניו
ואפרו אפר מקלה: לפוס. על הטמא. ולקדש מי חטאת. כשנתן האפר גמים קרי קדושה: מי מערה. קרומים הם: אפר מקלה.
כלומר סמם אפר שנה מן הקלי נשם: בשכר סהבאה. האפר ממקום למקום ושכר מילוי המים דמילתא דעיריחא הוא ורחמנא לא רמיא
עליה ושרי למשקל אגרא ומקדשת ומתניתין דככותב בשכר הזאה וקידוש דליכא טירחא ושכר ליתוד (דברים ד) דיקא נמי. דמיתניתן לאו האזהה וקידוש קאי
ראה למדמי אחכס ונר וגו' ככאש לזני וגו' דקתני הלך ברמאות מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו
דקתני מי חטאת ואפר חטאת שעדיין אינן מעורבין:

הדרן עלך האיש מקדש

האומר. מקודשת ואינה מקודשת. לשייחא דאסורה לשייחא אלף אה כן נתן האחד גט ולאדם אחר אסורה עד שיתנו שניהם
גט ובגמרא (ס) פליגי בה ומפרש טעמא: נס ישראל לכהן לא פאכל בסרומה. שמה אינן קדושין ונת כהן לישראל נמי
לא תאכל בתרומת בית אביה שמה הוא קידושין וזר פוסל בקדושין את צת כהן מן התרומה (ס):
גמ'
מקודשת. אלמא יול לטול שכר. דאי לא נמלי מקדש לה. ואף על פי ישראל. ואפילו חיה ישראל. דכתיב ויתנו שניהם גט וכתוב
במקדש. וכן נראה דעת הר"ם שהביא לשון המשנה (אישות פיה ה"ג). ושמינן מיהא שאין
למודע ליה אינו מחייב ליתנו לה (בתנא). וכן נראה דעת הר"ם שהביא לשון המשנה (אישות פיה ה"ג). ושמינן מיהא שאין
לאדם ליקח שכר ממצוה. ואם יש לו טורח בה מותר בפירוש ריש. פליק פירקא האומר.
בתנא. מקודשת לשני. שחלו קדושי ראשון ורבי הוא אשת איש. האכל בתרומה. אם נשאה. (אי נטין לדין חודה שארונה
אכלת בתרומה דבר תורה. מקודשת ואינה מקודשת. וצריכה נט מינייהו. לא האכל. שמה לאו קידושין הן. ונת כהן
לישראל לא תאכל שמה קדושין הן ואינן פוסלים ולא פאכלין.

האיש מקדש פרק שני קידושין

הולאה אם הוא סכר משמטא קאמר ליה. מולא את משמטוה וז
נראה שאין אהה חכס בה. אי נמי קטיל קני בגמרא (א) את לשון הולאה
ודפנא (ב) וסוד דף ג. ל: לופא כסנאי. טובת הנאה ממון או חינה ממון:
משלם לו דמי טיבולו. אף דמי תרומה ומעשר שבו: אלף דמי מולין
שכו. אבל בתרומה ומעשר אחר ליה
לאו בעל דברים דידי את וכשיבא כהן
גס הוא לתבוע ידחוו יחמר לא לך
אמננה כי אם לכהן אחר: ה"ג הל' ב

א"ל הוצאה את איכסיף הוא סכר משמעתא
קאמר ליה א"ל הכי קאמינא רב אמי דהוצל'
קאי בותיק גימא "כתנאי "הגונב טבולו של
חבירו" משלם לו דמי טבולו של חבירו דברי
רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר אינו משלם אלא
דמי מולין שכו מאי לאו בהא קמפלגי דמר
סבר טובת הנאה ממון ומר סבר טובת הנאה
אינה ממון לא דכולי עלמא טובת הנאה
אינה ממון והכא בטבולים שנפלו לו מבית
אבי אמו כהן ובמתנות שלא הורמו כמי
שהורמו דמין קמפלגי "מר סבר "כמי שהורמו
דמין ומ"ם לאו כמי שהורמו דמין ואיבעית
אימא דכולי עלמא כמי שהורמו דמין וטובת
הנאה אינה ממון והכא ברשמואל קמפלגי
דאמר רשמואל "כחיהה אחת פוטרת את
הכרי דמר אית ליה דשמואל ומר לית ליה
לקדושי

דשמואל ואיבעית אימא דכולי עלמא לית להו דשמואל והכא היינו טעמא
דדבי דקנסוהו רבנן לגנב ואיבעית אימא דכולי עלמא אית להו דשמואל
והכא היינו טעמא דרבי יוסי בר' יהודה דקנסוהו רבנן לבעל הבית דלא
איבעי ליה לשהויה לטיבליה "תנן המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות
כמי חטאת ובאפר פרה הרי זו מקודשת" ואף על פי ישראל "ורמיהו: הנוטל
שכר לזון דיניו בטלים" להעיד עדותו בטלה "להזות ולקדש מימיו מי מערה
ואפרו אפר מקלה אמר אביי לא קשיא כאן בשכר הבאה ומילוי כאן בשכר
הזאה וקידוש דיקא נמי דקתני הכא במי חטאת ובאפר פרה וקתני התם
להזות ולקדש שמע מינה:

האומר: לחבירו צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת
לשני וכן "האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא
אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת לשני בת ישראל לכהן האכל בתרומה
ומעשרו ולאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום מקודשת
ואינה מקודשת בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה: גמ'
האומר לחבירו צא וקדש לי תנא "מה שעשה עשוי אלא שנהג בו מנהג רמאות
ותנא דידן הלך נמי דקתני הלך ברמאות מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו
שאין לו תוכנים ומלא מועא נשכר: לפוס ולקדש. משנה היא דככותב הנוטל שכר לזון דיניו
ואפרו אפר מקלה: לפוס. על הטמא. ולקדש מי חטאת. כשנתן האפר גמים קרי קדושה: מי מערה. קרומים הם: אפר מקלה.
כלומר סמם אפר שנה מן הקלי נשם: בשכר סהבאה. האפר ממקום למקום ושכר מילוי המים דמילתא דעיריחא הוא ורחמנא לא רמיא
עליה ושרי למשקל אגרא ומקדשת ומתניתין דככותב בשכר הזאה וקידוש דליכא טירחא ושכר ליתוד (דברים ד) דיקא נמי. דמיתניתן לאו האזהה וקידוש קאי
ראה למדמי אחכס ונר וגו' ככאש לזני וגו' דקתני הלך ברמאות מאי שנא הכא דקתני האומר לחבירו
דקתני מי חטאת ואפר חטאת שעדיין אינן מעורבין:

דמר סבר טובת הנאה
ממון. וכי דלומר משלם
לו דמי טבולו סבר דטובת
הנאה שיהיה על טבולים
מתנת כהן טבול טבול
ממון ויהיה משלם לו דמי
טבול. ור' יוסי סביר ליה
ממון וליטו משלם לו אלף
דמי מולין שכו (דברים ד).
ובמתנות שלא הורמו
כרי קמפלגי. דרבי סבר
ממי שלא הורמו דמין
ולכה משלם לו דמי טבול,
ור' יוסי סבר כמי שהורמו
דמין וליטו משלם אלף
דמי מולין (שם). חודה
אחת פוטרת את הכרי.
מתרומה. דהא לא תאכרס
שיעורא דיהא אלף לחמה
דגן כתיב. ואפילו כל
דהו. ויבטו הוא דלמחר עין
יפה אחד מלכניס עין
רעה אחד משטין. כיעות
לחד מתמישין יעין גמ'.
ולא יבטו כיה קרא שיעור
וחזרין לכהן. הרי זו

מסורת הש"ס

(א) ופי' גניפה ה טשיפ'
(ב) דברים פד: (שם)
פשיי' הדין ויפ' סס
כפי' הדין: חספתא
דמשפר עי' פייג חיימ
(ג) וכתיב טשיפ: ואלה.
וכיה בגמרא (ד) (לעיל)
נ: דברים פד: מולין
קל: חטת ב כסודות יא.
כרי קס: עי' טשיפ' חיימ
דיה וקסדר: (ה) עי'
עב: מולין קל: (שם)
(ו) דברים פה: עי'.
(ז) מלת חקן השולל הכנה
אלף טשיפא הוא (ובכתיב)
לפאל: (ח) (לעיל ואפילו)
(ט) כסודות טע: חסודות
קרי: (י) (לעיל י:).
(יא) (שם עי' ט): חספתא
דימחית פייג חיימ: (יב) (שם)
סנת לה עי' חיימ ויפ' סס
דיה קטיל: (יג) וימחית
מי (יד): (ובכתיב: (ט)
הכחא: (ט) ובכתיב טה: (ט)
ולקמן טע עי' ט:
(ט) ובכתיב שרי' טשיפ'
דיה מה עשה עשוי.
ויקודשת לזני דקדמי
מתמישין: (ק) ובכתיב:
טשיפא: (ר) (לעיל דלן).
(ש) (לעיל ה עי' ט):

גליון הש"ס

נכ' ס' ס' ס' ס' ס'
ש' ש' ש' ש' ש'
כמה דף קטג פייג דיה
ויקסדר ויפ':

הגהות הב"ח

(א) "ש"י דיה ור' יוסי
וסי ומתנת שלא הורמו
לאו בתרומה דמין:

מוסף רש"י

דמר סבר טובת הנאה
ממון. וכי דלומר משלם
לו דמי טבולו סבר דטובת
הנאה שיהיה על טבולים
מתנת כהן טבול טבול
ממון ויהיה משלם לו דמי
טבול. ור' יוסי סביר ליה
ממון וליטו משלם לו אלף
דמי מולין שכו (דברים ד).
ובמתנות שלא הורמו
כרי קמפלגי. דרבי סבר
ממי שלא הורמו דמין
ולכה משלם לו דמי טבול,
ור' יוסי סבר כמי שהורמו
דמין וליטו משלם אלף
דמי מולין (שם). חודה
אחת פוטרת את הכרי.
מתרומה. דהא לא תאכרס
שיעורא דיהא אלף לחמה
דגן כתיב. ואפילו כל
דהו. ויבטו הוא דלמחר עין
יפה אחד מלכניס עין
רעה אחד משטין. כיעות
לחד מתמישין יעין גמ'.
ולא יבטו כיה קרא שיעור
וחזרין לכהן. הרי זו